

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Michal Praha, spol. s r. o.**, IČ 60712830, se sídlem Michalská 27-29, Praha 1, zast. Mgr. Ing. Petrem Lhotským, advokátem, se sídlem Na Příkopě 988/31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 6. 2019, č. j. MK 40748/2019 OLP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 120/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 120/2019 - 43, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 6. 2019, č. j. MK 40748/2019 OLP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 6. 2019, č. j. MK 40748/2019 OLP, **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Petra Lhotského.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 14. 2. 2019, č. j. MK 3497/2019 OPP, v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušilo souhlasné závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 7. 4. 2015, č. j. S-MHMP 158727/2015, vydané podle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“), ve věci zamýšlených stavebních úprav objektu č. p. 662 (bývalého kostela Sv. Michala) na adrese Michalská 29, a objektu č. 653 (bývalá fara) na adrese Michalská 27, vše v katastrálním území Staré Město,

Praha 1, které jsou kulturní památkou a nachází se v Pražské památkové rezervaci. Toto rozhodnutí bylo v pořadí již čtvrtým správním aktem, jímž bylo závazné stanovisko zrušeno. Předchozí tři rozhodnutí byla vždy zrušena ministrem kultury na základě rozkladu podaného žalobkyní pro jejich nedostatečná odůvodnění. V případě zrušeného závazného stanoviska ze dne 7. 4. 2015 se jednalo o rozhodnutí dle § 67 správního řádu, neboť se jednalo o věc, v níž nepříslušelo rozhodovat stavebnímu úřadu (§44a odst. 3 památkového zákona).

[2] Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. MK 40748/2019 OLP, ministr kultury podle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 správního řádu zamítl rozklad a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 6. 2. 2020, č. j. 11 A 120/2019 - 43, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí o rozkladu. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí vnitřně rozporné ani nepřezkoumatelné. Vzhledem k rozsáhlosti podané žaloby vycházeli ministr kultury i městský soud z judikatury Ústavního soudu, podle níž není nutné výslovně vypořádávat všechny námítky, pakliže proti nim správní orgán postaví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná. Ministr kultury přitom v rámci odůvodnění svého rozhodnutí reagoval komplexně na body obsažené v podaném rozkladu. Odlišný náhled účastníka řízení na kvalitu a podrobnost odůvodnění není důvodem k závěru o nedostatečnosti příslušného rozhodnutí.

[4] Městský soud nepřisvědčil názoru žalobkyně, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů absentuje podrobná úvaha a vyjádření, v čem konkrétně je spatřován rozpor vydaného závazného stanoviska se zákonem. Ministerstvo kultury totiž v prvoinstančním rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřilo, že *„nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí shledává jednak v porušení základních zásad správního řízení..., ale především v tom, že se odbor památkové péče magistrátu při vydání závazného stanoviska neřídil základními zásadami památkové péče, když ignoroval část doporučení Národního památkového ústavu ze dne 10. 3. 2015 bez toho, že by takový postup řádně zdůvodnil. Tím rezignoval na základní povinnost stanovenou mu § 1 odstavec 2 památkového zákona.“* V další části odůvodnění svého rozhodnutí ministerstvo podrobně na textu jednotlivých podmínek realizace záměru žalobkyně demonstruje, jakým konkrétním způsobem magistrát neakceptoval v rámci závazného stanoviska k architektonické studii zcela zásadní podmínky stanovené odbornou organizací památkové péče.

[5] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně o nepoužitelnosti závěru Vědecké rady generální ředitelky Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“) a vyjádření generální ředitelky NPÚ. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tyto podklady jsou přípustné podle § 96 odst. 2 správního řádu, neboť jsou toliko interpretací a hodnocením právního stavu a skutkových okolností, které již existovaly v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí magistrátu. Přezkoumávající orgán tím, že vychází ze skutkových okolností v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí, bere v úvahu i ty skutkové okolnosti, které v době původního řízení existovaly, nebyly však z různých důvodů správním orgánem zohledněny. To, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, může za určitých okolností znamenat porušení povinnosti správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přezkoumávající správní orgán tak může sám provádět dokazování, zejména pokud jde o skutkové okolnosti, které existovaly v době vydání původního rozhodnutí, nebyly však zahrnuty mezi podklady pro rozhodnutí nebo nebyly zhodnoceny správně.

pokračování

[6] Ani s námitkou, že žalovaný nebyl schopen konkretizovat, které zásady správního práva byly porušeny a jakým konkrétním jednáním či opomenutím byly porušeny, se městský soud neztotožnil. Z rozhodnutí správních orgánů je totiž zcela jednoznačně zřejmé a srozumitelné, že důvodem zrušení závazného stanoviska bylo zjištění, že neodpovídá zájmům státní památkové péče, jak jsou definovány památkovým zákonem. V dané věci nebylo zjištěno, že by tyto závěry nebyly podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgány nevypořádaly dostatečně se všemi námitkami žalobkyně. Úkolem soudu přitom není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán ve svém napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Tyto požadavky byly podle městského soudu splněny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhala zrušení rozsudku městského soudu.

[8] Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil přípustnost, respektive relevantnost, podkladů, o něž žalovaný a ministr kultury opřeli svá rozhodnutí. V době vydání závazného stanoviska (7. 4. 2015) měl totiž magistrát k dispozici pouze odborné vyjádření pražského územního odborného pracoviště NPÚ ze dne 10. 3. 2015 (dále jen „odborné vyjádření NPÚ“), které stěžovatelčinu architektonickou studii označilo za realizovatelnou za podmínek stanovených v tomto vyjádření. Závěry z jednání vědecké rady generální ředitelky NPÚ ze dne 27. 5. 2015, ani stanovisko generální ředitelky ze dne 26. 11. 2015 v době rozhodování magistrátu ještě neexistovaly. K těmto dokumentům proto nebylo možné přihlížet ani v rámci přezkumného řízení. Ani jeden z těchto dokumentů navíc nebyl vydán osobou či institucí nadanou jakoukoliv pravomocí v rámci správního řízení. Žalovaný i městský soud přitom z těchto dokumentů vycházeli s tím, že je považovali za interpretaci a hodnocení skutkových okolností, které existovaly již v době rozhodování magistrátu. Nijak však neodůvodnili, proč by neoficiální interpretace skutkových okolností měla mít větší význam než odborné vyjádření NPÚ.

[9] V rámci další námitky stěžovatelka odmítla kritiku postupu magistrátu ze strany městského soudu. Jeho závěr o tom, že magistrát nedostatečně odůvodnil nepřevzetí některých z podmínek stanovených NPÚ do závazného stanoviska, přitom neodpovídá skutečnosti, ani obsahu správního spisu. Z předmětného závazného stanoviska je totiž zřejmé, že magistrát u každé nepřevzaté podmínky jednoznačně uvedl, proč ji nepovažuje za relevantní. Byl to naopak žalovaný, kdo nedokázal ani napočtvrté vysvětlit, v jakém ohledu je rozhodnutí magistrátu nedostatečné. Ministr kultury i městský soud tak měli jednoznačně dospět k závěru, že závazné stanovisko není v rozporu s odborným vyjádřením NPÚ.

[10] Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu. Tvrdila, že odůvodnění rozsudku městského soudu je naprosto nekonkrétní a nepřiléhavé, respektive že pouze opakuje závěry správních orgánů a rozsáhle cituje judikaturu a právní úpravu bez sebemenšího pokusu o jejich aplikaci na projednávanou věc. Jak městský soud, tak správní orgány přitom dezinterpretovaly judikaturu Ústavního soudu ohledně požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí. Tvrzení o nepřezkoumatelnosti totiž odmítly

pouze poukazem na to, že není nutné všechny námitky výslovně vypořádat, pakliže se proti nim postaví ucelený argumentační systém, který sám o sobě ob stojí. Takovou argumentaci však správní orgány obou stupňů ani městský soud nepředložily, nýbrž se omezily jen na citaci tohoto judikurního závěru a právních předpisů. Městský soud pak v odůvodnění rozsudku vůbec nevypořádal mnohé ze stěžovatelčiny námitky, či je vypořádal jen zcela ledabyle. Šlo zejména o výše uvedenou námitku nepřipustnosti použití dokumentů vzniklých až po vydání závazného stanoviska.

[11] Námitku nepřezkoumatelnosti stěžovatelka podpořila mnoha dalšími konkrétními odkazy na části odůvodnění rozsudku městského soudu, které jsou podle jejího názoru nedostatečné. Tvrdila například, že městský soud shledal, že v rámci přezkumného řízení vyšly najevo skutkové okolnosti, které magistrát nezohlednil, aniž by však uvedl jaké. Městský soud rovněž nijak neodůvodnil závěr o tom, že žalobou napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné. V odůvodnění rozsudku městský soud také dovodil, že důvodem pro zrušení závazného stanoviska bylo zjištění, že neodpovídá zájmům státní památkové péče. Žádná pasáž odůvodňující tento závěr však není v rozsudku obsažena. Městský soud ani nekonkretizoval, proč považuje rozhodnutí žalovaného za jednoznačné, určité a srozumitelné v části týkající se nepřevzetí podmínek z odborného vyjádření NPÚ. Tato otázka byla o to významnější, že právě kvůli nedostatkům této části odůvodnění bylo rozhodnutí žalovaného ministrem kultury třikrát zrušeno, přičemž i v nyní napadeném rozhodnutí ministr kultury konstatoval, že tyto nedostatky v něm přetrvávají.

[12] Stěžovatelka rovněž namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je překvapivé a porušuje zásadu obdobného rozhodování podobných věcí. V pořadí čtvrté rozhodnutí žalovaného se totiž nijak významně nelišilo od předchozích zrušených rozhodnutí a dokonce i ministr kultury v něm konstatoval, že pochybení přetrvávají. Za této situace stěžovatelka legitimně očekávala jeho opětovné zrušení a zamítnutí rozkladu s odkazem na zásadu procesní ekonomie považuje za porušení jejího práva na spravedlivý proces.

[13] Další stěžovatelčina námitka směřovala proti tomu, že se městský soud nijak nezabýval přezkumem rozhodnutí z hlediska toho, jestli zrušením pravomocného závazného stanoviska nevznikne stěžovatelce nepřiměřená újma na právech nabytých v dobré víře, která by byla ve zjevném nepoměru s chráněným veřejným zájmem. Městský soud sice správně citoval příslušná zákonná ustanovení, ale věcně se tímto aspektem nezabýval, přestože na něj stěžovatelka upozorňovala u ústního jednání.

[14] V poslední kasační námitce stěžovatelka vytýká správním orgánům, že selektivně zohledňovaly jen skutečnosti svědčící v její neprospěch, konkrétně že vůbec nepřihlédly k odbornému vyjádření NPÚ, který předmětnou architektonickou studii označil za proveditelnou. Dokumenty, z nichž při svém rozhodování převážně vycházely, což jsou závěry z jednání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ a stanovisko generální ředitelky NPÚ, se přitom vůbec nezabývaly souladem vydaného závazného stanoviska s právními předpisy, nýbrž řešily pouze věcné aspekty. Vzhledem k tomu, že v přezkumném řízení je možné zkoumat pouze zákonnost vydaného rozhodnutí, a nikoliv jeho věcnou správnost, nemohly tyto dokumenty představovat legitimní podklady pro rozhodnutí.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. V podrobnostech odkázal na odůvodnění předchozích rozhodnutí správních orgánů, neboť kasační námitky převážně kopírovaly námitky uplatněné již v průběhu správního řízení.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[17] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení rozsudku městského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Tato námitka má však svojí povahou blízko rovněž k namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Vzhledem k tomu, že tyto námitky od sebe není možné zcela oddělit, přezkoumal Nejvyšší správní soud v nezbytné míře napadený rozsudek i s přihlédnutím k těmto námitkám.

[21] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Správní soudy přitom nemají povinnost reagovat na každé tvrzení žalobce a obsáhle jej vyvracet, neboť jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, jak se uvádí například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19. Podstatné je, aby se soud v rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Správní soud také může pro stručnost odkázat na část důkladného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí proto neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130.

[22] Obdobně požadavky na odůvodnění rozhodnutí vymezili ministr kultury i městský soud. Opírali se zejména o náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž se uvádí, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Stěžovatelka však namítala, že žalovaný i městský soud závěry tohoto nálezu

dezinterpretovali, respektive že jejich odůvodnění nesplňují podmínky tímto nálezem stanovené. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[23] Ustálená judikatura (zejména) Ústavního soudu považuje odůvodnění soudních i jiných rozhodnutí za jeden ze základních aspektů práva na spravedlivý proces. Např. v nálezu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, Ústavní soud uvedl, že tomuto právu „*odpovídá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tom rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat s argumentačními tvrzeními účastníky řízení uplatněnými, přičemž v opačném případě dochází k ústavněprávnímu deficitu obdobnému kategorii neústavnosti v podobě tzv. opomenutých důkazů.*“ Těmto požadavkům přitom nedostojí takové odůvodnění, které na konkretizované a také nikoli zcela bezvýznamné námitky stěžovatele reaguje v podstatě nic neříkajícím závěrem, dle něhož byl napadený postup „shledán zcela oprávněným“, aniž by bylo možno z odůvodnění seznat důvody, které k takovému rozhodnutí vedly (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2003, sp. zn. III. ÚS 511/02).

[24] Obdobná situace nastala i v projednávané věci. Jednou za zásadních námitek stěžovatelky uplatněnou jak v rámci správního řízení, tak i v rámci řízení před městským soudem bylo, že správní orgány dostatečně nevysvětlily, v čem spočívá rozpor zrušeného závazného stanoviska s právními předpisy. Žalovaný k tomu v prvoinstančním rozhodnutí uvedl pouze tolik, že „*Ministerstvo kultury konstatuje nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, kterou shledalo jednak v porušení základních zásad správního řízení zakotvených ve správním řádu, konkrétně v jeho § 2 odst. 1 (rozpor se zákonem), v § 2 odst. 4 (rozpor s veřejným zájmem), v § 3 (nedostatečné zjištění stavu věci, nedostatečné či zcela chybějící zdůvodnění faktu, že se správní orgán v některých částech odklonil od názoru odborné organizace, omezení se na citaci názoru stěžovatele namísto vlastního zdůvodnění přijatého řešení). Nezákonnost je spatřována rovněž v tom, že se MHMP OPP při vydávání závazného stanoviska neřídil základními zásadami památkové péče, mezi něž patří ochrana kulturních památek, tím spíše, nacházejí-li se na území památkové rezervace. V tom, že MHMP OPP ignoroval část doporučení NPÚ HMP z 10. 3. 2015 bez toho, že by takový postup řádně zdůvodnil, rezignoval na základní povinnost stanovenou mu § 1 odst. 2 památkového zákona. Při realizaci záměru tak brozí rozpor s ustanovením § 9 odst. 1 památkového zákona (... povinnost užívat kulturní památku pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu).*“ V další části prvoinstančního rozhodnutí pak stojí, že „*spisem vedeným správním orgánem je nezvratně prokázáno, že nerespektování zásad zakotvených jak ve správním řádu ... tak, v předpisech vztahujících se k památkové ochraně objektů nacházejících se v dané lokalitě: - památkový zákon, ustanovení § 11 odst. 1 a 2, § 14 odst. 3 (ve vztahu k § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., který vyžaduje, aby základní podmínky závazného stanoviska vycházely ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru a ve vztahu k závazkům, které Česká republika přijala přistoupením k Úmluvě o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví).*“ V závěrečné části rozhodnutí jsou pak rozebrány jednotlivé podmínky stanovené v odborném vyjádření NPÚ a důvody jejich ne/převzetí do závazného stanoviska vydaného magistrátem.

[25] Ve výše uvedeném výčtu neurčitých právních pojmů a odkazů na právní předpisy lze přitom najít pouze jeden potenciálně relevantní argument svědčící o nezákonnosti rušeného závazného stanoviska. Tím je nedostatečné odůvodnění rozhodnutí magistrátu nepřevzít některé z podmínek stanovených odborným vyjádřením NPÚ do závazného stanoviska.

[26] Jak však uvedl ministr kultury v rozhodnutí o rozkladu, v této části se prvoinstanční rozhodnutí obsahově neliší od předchozích rozhodnutí v téže věci, která byla zrušena na základě rozkladů podaných stěžovatelkou. Prvoinstanční rozhodnutí tak podle ministra kultury vykazuje stále tytéž vady, neboť žalovaný nerespektoval závazné pokyny stanovené v posledním zrušujícím rozhodnutí. V něm přitom ministr kultury shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

pokračování

Uvedl, že z něj stále není jasné, jakým způsobem a v jakém rozsahu byly porušeny základní zásady správního řízení a o jaké zásady vůbec mělo jít. Za nepřezkoumatelný považoval ministr kultury i způsob, jakým se žalovaný vyjádřil k jednotlivým podmínkám stanoveným v odborném vyjádření NPÚ. Zejména vytýkal absenci jakéhokoliv odůvodnění závěrů žalovaného ohledně relevantnosti jednotlivých podmínek. Toto hodnocení přitom žalovaný téměř doslovně převzal i do svého nejnovějšího rozhodnutí, aniž by jeho odůvodnění jakkoliv doplnil.

[27] V žalobou napadeném rozhodnutí tak ministr kultury opětovně shledal prvoinstanční rozhodnutí z hlediska jeho odůvodnění nedostatečným, nicméně tentokrát jej již z tohoto důvodu nezrušil. S odkazem na zásadu procesní ekonomie totiž přezkoumal, zda může výrok rozhodnutí vzhledem k podkladům obsaženým ve spise obstát, přičemž dospěl ke kladnému úsudku. Ten opřel zejména o závěry přijaté na 16. zasedání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ ze dne 27. 5. 2015 a o vyjádření generální ředitelky NPÚ ze dne 26. 11. 2015. Z těchto dokumentů přitom za nejzásadnější považoval části, v nichž je uvedeno, že „*zvažovaná prostorová rehabilitace interiéru je nejen pouze částečná a nevede k plné obnově barokního prostorového řešení, ale navíc je spojena s nově navrhovanými spornými úpravami. Konkrétně se jedná o zboření klenby krypty, sjednocení úrovně podlahy přízemí na úkor historického stavu s vyvýšeným presbyteriem a vkládání nových schodišť a stěn potlačujících vnímání halového interiéru.*“ Dále ministr kultury poukázal na skutečnost, že „*hmotnost nového krovu s podkrovím vzrostla z 115 tun na cca 345 tun, úniková komunikace zabírá cca 10 % chrámového prostoru ..., přetížení, které s ohledem na nosnost historických konstrukcí (pilířů) neodpovídá technickým možnostem památky.*“ Následně ministr kultury v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „*Shora uvedená zjištění považuji za natolik závažná, že předmětný stavební záměr nemůže být základem pro další fáze projektové přípravy. Přezkoumávané rozhodnutí MHMP OPP, které takový záměr akceptovalo, je proto v rozporu se zásadami památkové ochrany této kulturní památky. Přípuštěním takového stavebního záměru by byl založen nežádoucí precedens pro obdobné nepřijatelné zásahy na území Pražské památkové rezervace. Za těchto okolností považuji za důvodné, že v přezkumném řízení došlo ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí MHMP OPP.*“ K obsahu podmínek stanovených v odborném vyjádření NPÚ se přitom ministr kultury již nijak nevyjádřil, ani nevysvětlil, proč v něm učiněné závěry neobstojí ve světle shora uvedených dokumentů.

[28] Stěžovatelka proti uvedenému postupu brojila žalobou, v níž uvedla mnoho námitek, které byly obsaženy již v jejím rozkladu a jež následně zopakovala i v kasační stížnosti. Zejména namítla, že dokumenty vydané až po rozhodnutí magistrátu nelze v přezkumném řízení použít; tyto dokumenty rovněž neobsahují žádné právní hodnocení, nýbrž pouze věcné námítky, které jsou v přezkumném řízení nepřijatelné; ani ministr kultury ve svém rozhodnutí nevedl, s jakými zásadami památkové péče by mělo být závazné stanovisko v rozporu; rovněž se ministr nijak nevypořádal s existujícím souhlasným (při splnění stanovených podmínek) odborným vyjádřením NPÚ.

[29] Městský soud však tyto námítky vypořádal s ohledem na jejich význam zcela nedostatečně. K námitce, že rozhodnutí správních orgánů neuvádí, v čem spočívala nezákonnost vydaného závazného stanoviska, městský soud uvedl, že „*Ministerstvo kultury zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřilo, že „nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí shledává jednak v porušení základních zásad správního řízení..., ale především v tom, že se odbor památkové péče magistrátu při vydání závazného stanoviska neřídil základními zásadami památkové péče, když ignoroval část doporučení Národního památkového ústavu ze dne 10. 3. 2015 bez toho, že by takový postup řádně zdůvodnil. Tím rezignoval na základní povinnost stanovenou mu § 1 odstavec 2 památkového zákona. V další části odůvodnění rozhodnutí ministerstvo podrobně na textu jednotlivých podmínek realizace záměru žalobce demonstruje, jakým konkrétním způsobem magistrát neakceptoval v rámci závazného stanoviska k architektonické studii zcela zásadní podmínky stanovené odbornou organizací památkové péče pro zamýšlené stavební úpravy, které by mohly znamenat nevratné poškození kulturní památky. Z napadeného rozhodnutí o rozkladu a s ním souvisejícího rozhodnutí ministerstva*

ze dne 14. 2. 2019 je tak zcela jednoznačně zřejmé a srozumitelné, že důvodem zrušení závazného stanoviska bylo zjištění, že neodpovídá zájmům státní památkové péče, jak jsou definovány zákonem č. 20/1987 Sb.“

[30] Takto pojaté zdůvodnění sice může na první pohled působit dostatečně, v kontextu projednávané věci jej však za dostatečné považovat nelze. Městský soud totiž zjevně nezohlednil skutečnost, že ministr kultury se s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí neztotožnil a zamítnutí rozkladu opřel o zcela odlišnou argumentaci. Přitakání odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ze strany městského soudu proto nemůže obstát. Nelze souhlasit s názorem městského soudu, že „*odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.*“ Jak již bylo totiž uvedeno, ministr kultury v napadeném rozhodnutí prohlásil způsob, jímž se prvoinstanční orgán vypořádal s hodnocením významu jednotlivých podmínek pro udělení závazného stanoviska, za nepřezkoumatelný. Sám přitom odůvodnění v tomto směru nedoplnil, ani neuvedl, že by šlo o důvod nezákonnosti přezkoumávaného stanoviska. Za této situace nelze považovat vypořádání příslušné námitky ze strany městského soudu za dostatečné. Z jím citované části prvoinstančního rozhodnutí totiž nelze dovodit důvody, které vedly ministra kultury k závěru o nezákonnosti závazného stanoviska.

[31] Výše uvedené přitom nelze považovat jen za nezávažné pochybení či opomenutí ze strany městského soudu. Naopak, otázka nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí je naprosto klíčovým aspektem přezkumného řízení. S ohledem na podstatu přezkumného řízení jako mimořádného dozorčího nástroje, jehož prostřednictvím je možno rušit pravomocná správní rozhodnutí, je přitom třeba klást zvýšené nároky na kvalitu odůvodnění zrušujících rozhodnutí v něm vydaných. Z již citovaného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že námitka stěžovatelky není zjevně účelová či nedůvodná. Ministr kultury totiž nezákonnost shledal pouze v blíže neurčeném „*rozporu se zásadami památkové ochrany této kulturní památky.*“ Žádnou ze zásad přitom nezmínil, ani neuvedl, v čem její porušení spočívalo.

[32] Obdobně nedostatečným způsobem byla vypořádána i související námitka stěžovatelky, která tvrdila, že obsahem závěrů ze zasedání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ i vyjádření generální ředitelky NPÚ je pouze věcná polemika se závazným stanoviskem, nikoliv právní hodnocení, na jehož základě by bylo možno shledat nezákonnost napadeného závazného stanoviska. Poukázala přitom na skutečnost, že podle § 96 odst. 2 správního řádu je v přezkumném řízení možné posuzovat pouze zákonnost závazného stanoviska, nikoliv jeho věcnou správnost.

[33] Touto námitkou se však městský soud ani ministr kultury v podstatě nezabývali. Ministr kultury sice řádně odůvodnil, proč je možné uvedené dokumenty v přezkumném řízení zohlednit, vůbec se však nezabýval povahou jejich obsahu. Z těchto dokumentů ve svém rozhodnutí následně cituje rozsáhlé pasáže, aniž by však jejich obsah podroboval jakémukoliv hodnocení. Z žalobou napadeného rozhodnutí tak ani není možné zjistit, v jaké míře podle ministrova názoru uvedené dokumenty zpochybňují správnost vydaného závazného stanoviska a v jaké míře zpochybňují jeho zákonnost. Po konstatování jejich obsahu přitom bez jakékoliv přezkoumatelné úvahy ministr rovnou uzavírá, že „*ačkoliv napadené rozhodnutí je v mnoha ohledech nedostatečné, pak přesto není na místě přikročit k jeho zrušení, neboť s ohledem na tyto podklady výrok napadeného rozhodnutí sám o sobě obstojí.*“ Z napadeného rozhodnutí se však již není možné dozvědět, proč ze závěru, že „*hmotnost nového krovu s podkrovím vzrostla z 115 tun na cca 345 tun, úniková komunikace zabírá cca 10 % chrámového prostoru ..., přetížení, které s ohledem na nosnost historických konstrukcí (pilířů) neodpovídá technickým možnostem památky,*“ vyplývá, že „*předmětný stavební záměr nemůže být základem*

pokračování

pro další fáze projektové přípravy. Přezkoumávané rozhodnutí MHMP OPP, které takový záměr akceptovalo, je proto v rozporu se zásadami památkové ochrany této kulturní památky.“

[34] Městský soud se touto námitkou výslovně nezabýval. V odůvodnění rozsudku uvádí pouze obecnou formulaci, podle níž „*správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu ... V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nerypořádal dostatečně se všemi námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. ... Úkolem soudu tak není nabravit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjišťoval skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“*

[35] Nejvyšší správní soud sice nezpochybňuje právní názor městského soudu, podle nějž správním soudům nepřísluší nahrazovat správní orgány v jejich odborné kompetenci, avšak uvedená argumentace se míjí s obsahem žalobních námitek. V projednávané věci totiž nejde o správní uvážení. V rámci přezkumného řízení správní orgány přezkoumávají zákonnost pravomocných rozhodnutí a jsou přitom vázány jasnými zákonnými požadavky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79, „*vydáním usnesení o zahájení řízení z důvodu protiprávnosti přezkoumávaného rozhodnutí, je prostor pro absolutní volnou úvahu správního orgánu víceméně vyčerpán. Pro možnost zastavit podle § 94 odst. 4 takto zahájené řízení, zákon v tomto ustanovení vyjmenovává přesná kritéria, jež musí před tím, než přezkumné řízení zastaví, či napadené rozhodnutí zruší, správní orgán bezpodmínečně posoudit. Pokud dojde k závěru, že jsou tyto podmínky naplněny, řízení podle § 94 odst. 4 zastaví (nikoli tedy může zastavit); pokud naplněna nejsou, rozhodnutí zruší, změní, popřípadě zruší a vrátí správnímu orgánu (§ 97 odst. 3, nikoli tedy může zrušit, může změnit apod.); prostor pro správní uvážení je tedy v tomto případě omezen. Zákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení). Neucínil-li tak, vymyká se takové jednání správního orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci.“*

[36] Za výše popsané situace bylo povinností ministra kultury, aby v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil, v čem spatřuje nezákonnost závazného stanoviska. Řádné odůvodnění tak kromě uvedení skutkových zjištění mělo obsahovat i předmětné zákonné povinnosti a právní argumentaci přesvědčivě vysvětlující, jak z učiněných skutkových zjištění vyplývá porušení těchto zákonných povinností. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však tyto požadavky naplňuje pouze v prvním z uvedených aspektů, když obsáhle uvádí, jaká zjištění ministr kultury učinil ze závěrů ze zasedání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ a z vyjádření generální ředitelky NPÚ. Ohledně porušených právních předpisů však již uvádí jen neurčité právní pojmy jako „*zásady památkové ochrany*“, aniž však tyto pojmy naplňuje konkrétním obsahem. Vysvětlení toho, jakým způsobem závazné stanovisko právní předpisy porušuje, pak v rozhodnutí zcela absentuje, přičemž ministr kultury se místo přezkoumatelných úvah omezuje na nic neříkající konstatování typu „*zjištění považují za závazná*“, „*s ohledem na podklady výrok napadeného rozhodnutí ob stojí*“ či „*rozhodnutí je založeno na dostatečných a přípustných podkladech*“.

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani ministr kultury, ani městský soud se řádným způsobem nerypořádal s námitkou stěžovatelky zpochybňující

povahu obsahu dokumentů, o něž se žalobou napadené rozhodnutí opírá. V něm nelze rozlišit skutkové závěry od závěrů právních ani v něm nelze nalézt snahu o přezkoumatelné zachycení myšlenek, jimiž byl ministr kultury při hodnocení zjištěných skutečností veden. Městský soud následně v tomto směru zcela rezignoval na přezkum rozhodnutí ministra kultury s nepřipadným odkazem na nemožnost přezkumu správního uvážení.

[38] Stěžovatelce je třeba dát za pravdu i v tom, že žalobou napadené rozhodnutí se nijak nevypořádává s existencí souhlasného odborného vyjádření NPÚ. Jak již bylo zmíněno, ministr kultury jako nedostatečné odmítl závěry prvoinstančního správního orgánu, podle nichž je závazné stanovisko nezákonné pro nedostatky ohledně odůvodnění nepřevzetí některých podmínek z odborného vyjádření NPÚ, avšak sám v tomto směru argumentaci nedoplnil. Z žalobou napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že ministr kultury nepovažoval tuto skutečnost za významnou, respektive že ke shledání nezákonnosti souhlasného závazného stanoviska postačovaly závěry ze zasedání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ z vyjádření generální ředitelky NPÚ. Přestože však ministr kultury odborné vyjádření NPÚ nezpochybnil, v žalobou napadeném rozhodnutí jeho existenci zcela ignoroval, i když šlo o jediný podkladový dokument, který byl pro magistrát dostupný v době jeho rozhodování, a který tak byl povinen zohlednit. Argumentaci stěžovatelky požadující vypořádání vztahu těchto tří zásadních podkladových materiálů vůbec nebral v potaz a závěry obsažené v odborném vyjádření NPÚ nijak nehodnotil. Takový způsob vypořádání stěžovatelčiny námitky je přitom třeba považovat za zcela nedostatečný. Městský soud pak tuto námitku stěžovatelky nevypořádal vůbec, přestože ji v rámci shrnutí žalobní argumentace zmínil.

[39] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se nezabýval v náležitém rozsahu klíčovými žalobními námitkami a navíc přezkoumal rozhodnutí o rozkladu, které postrádalo důvody pro v něm učiněné závěry a bylo tedy samo nepřezkoumatelné. Tím je naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[40] Vzhledem k výše uvedeným závažným nedostatkům žalobou napadeného rozhodnutí i rozsudku městského soudu se Nejvyšší správní soud nemohl řádně zabývat všemi zbývajícími kasačními námitkami, jelikož neměl k dispozici řádně odůvodněné úvahy ministra kultury ani městského soudu, které by mohl podrobit přezkumu. Vzhledem k tomu, že přezkumné řízení však již trvá déle než 5 let a ministr kultury v něm bude rozhodovat již popáté, považoval Nejvyšší správní soud z hlediska předvídatelnosti rozhodování a práva na projednání věci bez zbytečných průtahů za vhodné vyjádřit se alespoň k těm námitkám, jejichž povaha to umožňuje a které mohou mít význam pro další řízení.

[41] V otázce nepřipustnosti závěrů vyslovených na zasedání Vědecké rady generální ředitelky NPÚ a ve vyjádření generální ředitelky NPÚ kvůli jejich vyhotovení až po přezkoumávaném rozhodnutí magistrátu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu. Tyto dokumenty neobsahují skutečnosti, které by nebyly známy v době rozhodování magistrátu a které by tedy v přezkumném řízení nebyly použitelné s ohledem na znění § 96 odst. 2 správního řádu, když toliko interpretují a hodnotí skutečnosti již dříve známé. Se stěžovatelkou je však nutné souhlasit v tom, že tyto dokumenty nebyly pro rozhodnutí vydané v přezkumném řízení závazné. Závěry v nich obsažené proto nebylo možné jen převzít do textu rozhodnutí o rozkladu, nýbrž bylo povinností ministra kultury je ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zhodnotit, jak již bylo zmíněno. Stejně tak musel ministr kultury vypořádat rozpory mezi těmito dokumenty a dříve vydaným odborným vyjádřením NPÚ, a to tím spíše za situace, kdy na ně stěžovatelka opakovaně upozorňovala.

pokračování

[42] Dále Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky o porušení principu předvídatelnosti rozhodnutí ministra kultury, k němuž mělo dojít potvrzením rozhodnutí žalovaného, přestože byla v minulosti jeho tři obdobná rozhodnutí pro zjištěné nedostatky zrušena. Jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, prvoinstanční i odvolací řízení tvoří v zásadě jeden celek, přičemž odvolací orgán má poměrně široký prostor pro změnu napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, a ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Jestliže tedy ministr kultury i s ohledem na neúnosnou délku přezkumného řízení dospěl k závěru o nutnosti zrušení souhlasného závazného stanoviska z jiných důvodů, než žalovaný, mohl tak postupovat, avšak musel své závěry náležitě odůvodnit, což se mu však z uvedených důvodů nepodařilo.

[43] K námitce nedostatečného zohlednění dobré víry stěžovatelky a jí hrozící újmy se Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit, neboť tuto námitku stěžovatelka neuplatnila včas. Podle § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. může žalobce podat žalobu ve dvouměsíční lhůtě od doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí a rozšířit ji o další žalobní body pouze před uplynutím této lhůty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka zmíněnou námitku uplatnila poprvé až u ústního jednání soudu dne 6. 2. 2020 (tedy 4 měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby), nemohl k ní Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet.

[44] Správní orgány jsou však povinny dobrou víru stěžovatelky v účinky pravomocného závazného stanoviska i jí potenciálně hrozící újmu v důsledku jeho zrušení v přezkumném řízení zohlednit z úřední povinnosti. Podle § 94 odst. 4 správního řádu přitom musí toto řízení zastavit, jestliže po jeho zahájení dojdou k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Vzhledem k tomu, že v důsledku tohoto rozsudku bude ministr kultury v přezkumném řízení pokračovat, bude povinen opětovně zohlednit i tento jeho aspekt.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než žalobou napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost zrušit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením rozsudku městského soudu zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů také rozhodnutí ministra kultury o rozkladu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je ministr kultury v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[46] V dalším řízení tedy vydá ministr kultury přezkoumatelné rozhodnutí o rozkladu, v němž se bude zabývat shora uvedenými i dalšími potřebnými aspekty posuzované věci a teprve na základě jejich zevrubného posouzení učiní závěr o splnění či nesplnění podmínek pro zrušení přezkoumávaného souhlasného závazného stanoviska magistrátu.

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak za řízení před městským soudem, tak za řízení o kasační stížnosti.

[48] Uplatnitelné náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalovaného a dále z nákladů právního zastoupení. V řízení před městským soudem má stěžovatelka právo na náhradu odměny za právní zastupování za tři úkony právní služby, a to převzetí zastoupení, podání žaloby a účast při jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 3 x 3.100 Kč, tedy celkem 9.300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů jejího zástupce za tyto úkony ve výši 3 x 300 Kč, tedy celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zvýšena o částku 2.142 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %. Za řízení před městským soudem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů v částce celkem 15.342 Kč.

[49] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatelka vedle zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč právo na náhradu odměny za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to za podání kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů jejího zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Tato odměna a náhrada hotových výdajů se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %. Stěžovatelka tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce celkem 9.114 Kč. Nejvyšší správní soud naopak stěžovatelce nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení, jelikož ji advokát zastupoval již v řízení o žalobě.

[50] Stěžovatelka má tedy právo na náhradu nákladů za obě řízení před správními soudy v celkové výši 24.456 Kč. Ke splnění této povinnosti Nejvyšší správní soud určil žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu